

Nopții furtivoase a scris Șerban Cioculescu (1, 1979).

Viața teatrală de la începutul secolului XX e bogat comentată. I. Massoff cercetează „Teatrul în cluburile muncitorești” (4, 1971). Animatorul A. Davila este evocat de Mihail Ralea (3, 1962), iar I. Massoff extrage din cărțile sale note privind „Prima lectură a dramei Vlaicu-Vodă” (9, 1971). O suită de mari actori români prezintă Ion Marin Sadoveanu (tot pagini din proiectata istorie) — Aristide Demetriade (6, 1963), Vasile Leonescu (8, 1963), Petre Sturdza (9, 1963), Ion Livescu (12, 1963), Ion Niculescu (1, 1964). Despre rolul lui Zaharia Bârsan în pregătirea, prin teatru, a Marii Uniri, a scris Mircea Măcaș (12, 1968). Directoratul ieșean al lui Mihail Sadoveanu, legăturile sale cu teatrul au fost căutate în documente de Profira Sadoveanu (11, 1960) și I. Niculescu (11, 1980).

Teatrului interbelic, cu multitudinea problemelor sale, i se consacră numeroase studii și articole. Sandu Eliad și-a amintit de avangarda teatrală a anilor '20 (7, 1973), iar Sașa Pană, de gruparea „Insulei” (3, 1969). „Fișe pentru o istorie a teatrului proletar în România”, a redactat cercetătorul Simion Alterescu (11, 1957). Teatrul ieșean, în vremea laborioaselor experimente regizorale ale lui G. M. Zamfirescu, a fost fixat de Sandu Teleajen (4, 1958), iar Mihail Codreanu a împărtășit din „Amintirile unui vechi profesor” (1, 1957). De la Victor Ion Popa, s-au comunicat prețioase scrisori inedite (7, 1966). Victor Eftimiu, vorbind despre „Directoratele mele” (8, 1968), a evocat epoca în care au lucrat și Ion Șahighian și Traian Cornescu (5, 1965). „Ctitoriile teatrale ale lui N. Iorga”, doar apropiatul său colaborator N. Massim putea să le enumere (6, 1971)...

Zeci și zeci de pagini de portrete, amintiri, necrologe, medalioane întregesc rolul și locul unor personalități ca Paul Gusti, Grigore Ventura, Tănase, soții Bularandra, Ion Manolescu, Marioara Voiculescu, Remus Comăneanu, Sică Alexandrescu, I. Iancovescu, Birlic, N. Bălțățeanu, G. Vraca și mulți, mulți alții, care au statornicit clasicismul teatrului nostru. În anii de început ai revistei (1958), un bine documentat „Calendar” omagia, lunar, mari actori.

Răscrucera epocală petrecută, și în teatru, după 23 August 1944 a fost studiată fără încetare, sub diverse forme, și în aniversare numere de august, prin ample documentare, mărturii de creație, bilanțuri etc. (cf. mai ales nr. 7—8, 1979), deschizând cercetătorului o amplă perspectivă asupra teatrului românesc contemporan.

Ionuț NICULESCU

Alături...

Cu același sentiment de solidară participare cu care ne întâlnim zilnic, într-o colaborare care durează, și ea, tot de douăzeci și cinci de ani, adică de la apariția primului număr al revistei, dorim să ni-i alăturăm astăzi, la discreta noastră sărbătorire, pe prietenii nostri tipografi de la I. P. „Informația”.

Timpul trecînd, firește că și printre ei, ca și printre noi, au intervenit schimbări; dar, între colectivele noastre, legătura prin muncă, prin efort concret, practic, viu, eficient, s-a consolidat. Ea s-a concretizat într-un volum de muncă impresionant — colecția revistei însumînd peste 29.000 de pagini tipărite —, la care participă cultura și înaltul profesionalism, fantezia, inițiativa, exactitatea și, nu mai puțin, bunăvoința, ba chiar — o spunem cu veritabilă mîndrie! — interesul, dragostea pentru teatru. Primul nostru cititor, linotipistul curios să parcurgă noua piesă, dar vădînd tot timpul în munca sa acea atenție inteligentă care face din meserie o activitate creatoare; zefarul care, așezînd în pagină „materia” moartă prin excelență, plumbul, o învie prin bun-gust și inspirație grafică; tehnicienii din zincografie, artiști ai preciziei și punctualității; experimen-tații mașiniști de la secția plane, care știu ce înseamnă finețea execuției, dar înțeleg atît de bine și valoarea timpului; anonimele mîini îndemnatice din legătorie; inginerii, maiștrii și funcționarii din secții și de la organizarea producției, care veghează la calitate și la ritm; și însăși conducerea întreprinderii, în frunte cu exigentul și inimosul ei director, tovarășul Ion Simion — toată această mică lume, iubind arta teatrului, ne ajută, cu o nedezmîntită solitudine, să ne îndeplinim mandatul, trecînd revista, din lumea cuvîntului scris, în lumea cuvîntului citit.

Drept pentru care, neavînd cum mulțumi fiecăruia în parte, le mulțumim tuturor.

REDACTIA